

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobkyně: **H. T. N.**, bytem L. 3377/2a, Z., zastoupená Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Náměstí Hrdinů 1634/3, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3.12.2015, č.j. MV-102817-5/SO-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 3.12.2015, č.j. MV-102817-5/SO-2015, kterým bylo změněno rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 16.6.2015, č.j. OAM-27996-38/TP-

2013, kterým bylo zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu podaná podle § 68 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to ve výroku I. pro nesplnění podmínky dle § 70 odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců a dále ve výroku II. podle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná prvostupňové rozhodnutí změnila tak, že se žádost o povolení k trvalému pobytu zamítá podle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Závěry žalované, jakož i prvostupňového orgánu, nyní žalobkyně napadá podanou žalobou.

I. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobkyně namítá, že žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podala dne 19.12.2013 podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců poté, co prokazatelně splnila všechny zákonné podmínky pro udělení trvalého pobytu a k žádosti doložila všechny zákonné náležitosti dle § 70 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Žalobkyně uvádí, že žalovaná rozhodnutím ze dne 12.2.2015, č.j. MV-93320-3/SO-2014, zrušila zamítavé rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 20.6.2014, č.j. OAM-27996-17/TP-2013, a věc prvostupňovému orgánu vrátila k novému projednání. V rámci něho prvostupňový orgán vyzval žalobkyni k doložení nových náležitostí žádosti, přičemž uvedl, že dle § 72 zákona o pobytu cizinců nesmějí být starší 180 dnů, proto doklad o zajištění ubytování a doklad o zajištění prostředků k pobytu na území v době, kdy byla věc vrácena prvostupňovému orgánu k projednání, nesplňují zákonné požadavky. Žalobkyně byla tímto postupem zkrácena na svých právech, neboť byla vyzvána ke splnění povinností, které jí byly uloženy bez zákonného zmocnění; byl tak porušen čl. 2 odst. 3 a 4 Ústavy, čl. 2 odst. 2 a 3 ve spojení s čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a dále § 2 odst. 1 a 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“).

Žalobkyně k žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu předložila mj. platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2012, který byl vystaven příslušným finančním úřadem dne 3.4.2013. Platební výměr je přitom listinou výslovně uvedenou v § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v taxativním výčtu listin sloužících k prokázání příjmů cizince, přičemž platební výměr na daň z příjmů je vydáván vždy jedenkrát ročně a je platný po celou dobu následujícího daňového období, je tak neměnný a platný po celý rok. Požadavek stárí v maximální délce 180 dní je tedy absurdní, když platební výměr vydaný dne 3.4.2013 by byl shodný jako platební výměr vydaný například dne 4.12.2013. Pokud žalobkyně předložila předmětný platební výměr za zdaňovací období roku 2012 a k tomu i potvrzení o neexistenci daňových nedoplatků ze dne 12.11.2013, splnila podmínku předložení dokladu o zajištění prostředků k trvalému pobytu; nebyly tak dány zákonné podmínky pro zamítnutí žádosti podle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Co se týká dalších osob, které by mohly být společně posuzovány se žalobkyní, k tomu žalobkyně doložila čestné prohlášení. Žalobkyně nedisponovala žádným jiným důkazním prostředkem, kterým by mohla prokázat, že neexistuje žádná osoba, s níž by

sdílela společnou domácnost a která by tak byla společně posuzovanou osobou. Podle žalobkyně samotné faktické sdílení společných prostor k bydlení ze strany více osob nelze bez dalšího podřadit pod institut společné domácnosti.

S ohledem na výše uvedené žalobkyně navrhuje, aby zdejší soud žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňové zrušil a věc vrátil prvostupňovému orgánu k dalšímu řízení. Na svém procesním stanovisku žalobkyně setrvala po celou dobu řízení před soudem.

II. Shrnutí vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření odkazuje na argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí a žalobní námitky považuje za nedůvodné. Navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl; na svém procesním stanovisku žalovaná setrvala po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalované a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Předmětem sporu v dané věci je, zda žalobkyně doložila doklady o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území podle § 71 odst. 1 zákon a o pobytu cizinců.

Podle § 70 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen k žádosti o povolení k trvalému pobytu předložit doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území.

Z § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území se považuje doklad prokazující, že příjem cizince je pravidelný a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Příjem cizince lze prokázat zejména potvrzením zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku, jde-li o příjmy ze závislé činnosti, nebo daňovým přiznáním z příjmů fyzických osob, jde-li o příjmy z podnikání. Pokud nelze prokázat příjem jiným věrohodným způsobem, lze jako doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu předložit výpisy z účtu vedeného v bance za posledních 6 měsíců, ze kterých vyplývá, že cizinec takovými příjmy disponuje, nebo platební výměr daně z příjmu.

Podle § 72 zákona o pobytu cizinců náležitosti žádosti o povolení k trvalému pobytu nesmí být starší 180 dnů, s výjimkou cestovního dokladu, rodného listu, oddacího listu, dokladu prokazujícího požadovanou znalost českého jazyka a fotografie cizince, pokud odpovídá jeho skutečné podobě.

Jak vyplynulo ze správního spisu, žalobkyně dne 19.12.2013 podala k prvostupňovému orgánu žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 68 zákona o pobytu cizinců, kterou prvostupňový orgán rozhodnutím ze dne 20.6.2014, č.j. OAM-27996-17/TP-2013 podle § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců zamítl. Žalovaná předmětné rozhodnutí zrušila a věc vrátila prvostupňovému orgánu k novému projednání. Prvostupňový orgán v rámci opětovného projednání věci výzvou ze dne 16.3.2015, č.j. OAM-27996-27/TP-2013, vyzval žalobkyni k odstranění vad žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, mj. k doložení dokladu o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území podle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Ve výzvě prvostupňový orgán uvedl, že doložený platební výměr na daň z příjmů fyzických osob vydaný Finančním úřadem Jihomoravského kraje pro zdaňovací období roku 2012 a doplněný vyúčtováním záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2012 neumožňuje posoudit požadavky podle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a vyzval žalobkyni k předložení dokladu, ze kterého by vyplýval její aktuální příjem, a to alespoň ve formě, ze které by byla patrná a prokazatelná výše příjmu, jeho stálost a pravidelnost. K žádosti žalobkyně prvostupňový orgán usnesením ze dne 20.5.2015, č.j. OAM-27996-24/TP-2013, lhůtu pro doplnění žádosti prodloužil do 29.5.2015, žalobkyně však ani přes výzvu žádné další doklady o zajištění prostředků k trvalému pobytu nedoložila. Proto prvostupňový orgán žádost žalobkyně podle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců zamítl, neboť žalobkyní doložené doklady o zajištění prostředků na území v době, kdy byla věc správnímu orgánu vrácena žalovanou k novému projednání, již nesplňovaly zákonné požadavky, neboť neprokazovaly výši aktuálního příjmu, kterého žalobkyně dosahuje a z něhož lze usuzovat, že bude dosahován i v budoucnu. Z napadeného rozhodnutí žalované vyplývá, že žalovaná s ohledem na dobu, která uplynula od vystavení platebního výměru na zdaňovací období roku 2012 (vystaven dne 3.4.2013) a vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2012 (vystaveno dne 13.11.2013), považovala požadavek prvostupňového orgánu na doložení aktuálních dokladů o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území za oprávněný.

Zdejší soud dává žalobkyni zapravdu potud, že doložila-li k žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu podané dne 19.12.2013 platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2012 vystavený dne 3.4.2013, tak bez ohledu na požadavek § 72 zákona o pobytu cizinců, dle kterého náležitosti žádosti nesmí být starší 180 dnů, v daném případě k předmětné žádosti nebylo možné předložit jiný platební výměr na daň z příjmů fyzických osob, než ten za zdaňovací období roku 2012. S ohledem na zdaňovací období, resp. lhůtu k podání daňového

přiznání na daň z příjmů fyzických osob, lze souhlasit se žalobkyní, že platební výměr za rok 2012, byl-li by vystaven kdykoli v průběhu roku 2013, by byl totožný.

V daném případě však byla žádost žalobkyně posuzována prvostupňovým orgánem opětovně, a to poté, co jeho původní zamítavé rozhodnutí žalovaná rozhodnutím ze dne 12.2.2015, č.j. MV-93320-3/SO-2014, zrušila. Proto bylo namíste požadovat předložení aktuálních dokladů o zajištění prostředků k trvalému pobytu, tedy s ohledem na dobu opětovného projednání žádosti platební výměr na daň z příjmů za zdaňovací období roku 2014, doplněný o přehled o platbách pojistného na sociální zabezpečení za rok 2014, jak prvostupňový orgán uvedl ve výzvě k odstranění vad žádosti o povolení k trvalému pobytu ze dne 16.3.2015, č.j. OAM-27996-27/TP-2013.

Namítá-li žalobkyně, že s ohledem na předložení dokladu o zajištění prostředků k trvalému pobytu nebyly dány zákonné podmínky pro zamítnutí její žádosti podle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, soud se s takovou argumentací neztotožňuje, neboť platební výměr na daň z příjmů za zdaňovací období roku 2012 již nemohl prokázat pravidelnost a stálost příjmu žalobkyně, a to ve výši vyplývající z § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a neumožnil posoudit, zda bude žalobkyně dostatečného příjmu dosahovat také v budoucnu; uvedené skutečnosti již nebylo možné ani z jiných písemností předložených společně se žádostí podanou dne 19.12.2013 posoudit.

V době rozhodování správního orgánu má být po stránce skutkové doloženo, že příjem cizince odpovídá požadavkům § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť správní orgán při vydání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který zde je v době rozhodování, nikoli v době zahájení řízení. *„Rozhodování správního orgánu podle skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí tedy vyplývá přímo z povahy správního řízení, které směřuje k vydání konstitutivního správního rozhodnutí...Teprve právní mocí takového rozhodnutí vzniká, mění se či zaniká právo a povinnost...Tím samozřejmě není vyloučeno, aby zákonodárce ve zvláštních případech stanovil, že rozhodný pro posouzení žádosti ve správním řízení je skutkový stav, který existoval v okamžiku podání žádosti či v jinak určeném okamžiku.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.4.2011, č.j. 1 As 24/2011-79). Požadavek správních orgánů na doložení aktuálních dokladů tak nelze považovat za rozporný se zákonem ani za protiústavní, jak dovozuje žalobkyně. Přestože žalobkyně byla na nutnost doložení aktuálních příjmů prvostupňovým orgánem upozorněna a vyzvána k doplnění své žádosti, neučinila tak. Žalobkyně přitom neuvádí, co jí v tomto postupu bránilo.

Co se týká námitky, že žalobkyně prokázala neexistenci dalších osob, které by mohly být za účelem zajištění prostředků k trvalému pobytu posuzovány společně s ní, k tomu soud uvádí, že žalovaná potvrdila rozhodnutí prvostupňového orgánu s ohledem na to, že žalobkyně nedoložila své aktuální příjmy. Otázka, zda mají být společně s žalobkyní v otázce zajištění prostředků k trvalému pobytu posuzovány též jiné osoby, nebyla pro závěr žalované podstatnou, neboť tato okolnost má vliv až na samotnou výši prostředků, která má být doložena.

Zdejší soud ohledem na shora uvedené neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

O nákladech účastníků řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšné žalované. Soud však neshledal, že by žalované vznikly náklady nad rámec její běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 3. ledna 2018

Za správnost vyhotovení:
R. L.

David Raus, v.r.
předseda senátu